

Chi Lạ Rửa

Chi lạ rửa, chiều ni tui muốn khóc,
Ngó chi tui đồ cỏ mọn, hoa hèn.
Nhìn chi tui hình đom đóm đêm đen,
Cho tui tủi bên ni bờ cô tịch.

Tui ao ước có bao giờ tuyệt đích,
Tui van xin rằng mà cứ làm ngơ.
Rồi ngó tui, chi lạ rửa hững hờ,
Ghét, yêu, mến, vô duyên và trơ trên!

Tui đã tắt nỗi ngại ngùng bên lến,
Bởi vì rằng, ai biết được người hèn.
Nhưng màu chiều đã rũ bóng lê thê,
Ni với nó, có chi mô gần gũi!

Chi lạ rửa, rằng cứ làm tui tủi?
Tàn nhẫn chi với một đũa thương đau!
Khối tình cam nên không sắc, không màu,
Và vụn thuở chẳng nên câu luyến ái!

Chi lạ rửa, người cứ làm tui ngại,
Biết sông sâu hay cạn giữa tình đời?
Bên ni bờ vẫn trong trắng chơi vơi,
Mà bên nó trầm ngâm mô có kể.

Không muốn khóc, nhưng cứ từng ngần lệ,
Động làn mi ấp ủ mỗi tâm tình.
Bên ni bờ hoa thắm bớt tươi xanh,
Mà bên nó huy hoàng và lộng lẫy.

Muốn lên thuyền mặc sóng cuồng xô đẩy,
Nhưng thân đau nên chẳng dám đánh liều.
Đau chi mô có lẽ hận cô liêu,
Mà chi lạ rửa hèn, ai hiểu nỗi!

Tui không điên cũng không hề bói rôi,
Ngó làm chi thêm tủi nhục đau thương
Tui biết tui là hoa dại bên đường,
Không hương sắc, lạ rứa hè, người hỉ?

Tui cũng muốn có một người tri kỉ,
Nhưng đường đời như rứa biết mần răng!
Tui muốn kêu, muốn gọi, muốn thưa rằng:
Chờ tui với! A, cười chi lạ rứa

Tui không buồn sao mắt mờ lệ ứa,
Bởi vì răng tui có hiểu chi mô!
Vì lòng tui là mặt nước sông hồ,
Chi lạ rứa, bên ni bờ tui khóc.

Nguyễn Thị Hoàng

Nguồn: <http://www.thica.net/tac-gia/nguyen-thi-hoang/>

www.vietnamvanhien.net